

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετὰφρασίς ** Τ. (συνέχεια). — **Μαρουήλ Γορζαλές :** Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετὰφρ. Σ.* (συνέχεια). — **Λάμπρου Ἐρνάλη :** ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προσηλωτῆας συνδρομαὶς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Γ'

Αἱ μεγάλαι ψυχικαὶ διαταραχαὶ ἔχουσιν, ὡς εἶκος. ἀποτέλεσμα τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν· ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐδυνήθη ν' ἀνθῆξω ἐπὶ πολὺ, καὶ μάλιστα ὡς αἰεὶ ἐσκεπτόμην ὅτι μικροῦ ἐδέησε, καταδιώκουσά με, νὰ πέσῃ θῦμα τῆς ἐπιμονῆς τῆς κατὰ τὴν κινδυνώδη ἐκείνην πορείαν. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότος κατέτρωγε τὰ στήθη μου καὶ ἐμεμφόμην ἐμαυτοῦ ἐπὶ ἀγενεῖ καὶ παιδαριώδει ἀνανδρίᾳ. Δὲν εἶχον καθήκον ν' ἀψηφήσω μᾶλλον τὸν κίνδυνον τοῦ φαντάσματος, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ἐπρόκειτο νὰ με κατασπαράξῃ ἀνιλεῶς, ἢ νὰ ἐκθέσω εἰς προφανῆ κίνδυνον τὴν ζωὴν τῆς προσφιλοῦς ἀναδόχου μου; Κεκλιμένοι ἐπὶ τῆς ἐξ ἀχύρου κλίνης τῆς, ἐφ' ἧς ἐκοιμάτο ἡσύχως, ἐνόμιζον ὅτι ὁ ὕπνος τῆς ἐκείνης ἦτο αἰώνιος καὶ ἐφρικόων ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδω πλέον αὐτήν, ὅτι δὲν θ' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, ἣτις τοσοῦτον με κατέθειλεν. Οἶμοι! θὰ ἔμενον τότε μόνος ἐπὶ τοῦ κόσμου! . . .

Ὑπὸ τοιούτων ἀπαισιῶν σκέψεων ὀρμώμενος, ἠρώτων τὴν καρδίαν μου ἂν θὰ ὑπέφερε τοιοῦτον καίριον τραῦμα, ἢ δὲ ἀπάντησις αὐτῆς κατετάραξε παραδόξως τὸ πνεῦμά μου. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἶχον ζήσει πλησίον τῆς Ἀρτεμίδος, ὑπὸ τὴν πρᾶον καὶ προσηνῆ προστασίαν τῆς, εἰς ἣν εὐχαρίστως ὑπέκυπτον τὴν ἡγάπων, διότι συνεμερίζετο τὰς χαρὰς μου, διότι ἐμεῖδία διὰ τὰς φρούδας τῆς νεότητός μου ἐλπίδας· ἐπεκαλούμην αὐτὴν κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἰδανικῶν ὄνειροπολήσεών μου ὡς ἀγαθοποιὸν νηρηίδα, ἀνακουφίζουσαν τὰς θλίψεις μου, καὶ ἠσθανόμην δι' αὐτὴν εἰδός τι λατρείας, μεμιγμένης

μετ' ἀπειροῦ ἔρωτος· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐπίσημον στιγμὴν, καθ' ἣν ἔτρεμον ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ἔγχανον αὐτὴν διὰ παντός, ὁ νοῦς μου ἐθαμβοῦτο ἀπροσδοκῆτως, ἀνακαλύπτων ἐν ἐμοὶ ἠθικὰς ταρχὰς, ἀγνώστους μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ, καὶ παρετήρουν, ὡς ἐν ἐκστάσει, τὸν ὥρατον καὶ ἰσαγγελοῦ ἐκείνου σύντροφον τῆς παρελθούσης φοβερᾶς μοναξίας μου. Ὡς κτερον αὐτὴν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν ἐδυνήθη ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἀγροῖκον ἐκείνον ἄνθρωπον, μεθ' οὗ ἡ εἰμαρμένη ἦνωσεν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἠσθανόμην ἀπεριγραπτον ἀγαλλίασιν, θεωρῶν αὐτὸν ἀνάξιον τοιοῦτου ἐπιγεῖου ἀγγέλου. Ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ οἶκτος, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη κατεσπαράσσον ἀνιλεῶς τὴν καρδίαν μου· καὶ ὁμῶς εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἐνεθουσίων. Ἐθαύμαζον τὴν ἀξίεραστον καλλονὴν τῆς, χωρὶς νὰ δυσανασχετῶ διὰ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἤνοιγεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ βλέμμα τῆς. Τότε μόνον ἐτόλμησα νὰ ἐξετάσω προσεκτικώτερον τὴν καρδίαν μου καὶ ἔμεινα ὡς εἰ κεραυνόπληκτος, ἀνακαλύψας ἐν αὐτῇ τὸν ἔρωτα . . .

Ὅτε μετὰ δύο ὥρας ἦλθεν ἐπὶ τόπου ὁ κηδεμών μου, ἠγέρθη τεταραγμένος καὶ ἐρυθριῶν. . . Εὐτυχῶς ἐπίστευσεν ὅτι ἡ Ἀρτεμὶς εἶχε φοβηθῆ.

Ἀκούσασα τὴν φωνὴν του, ἡ ἀναδόχος μου ἐξύπνησεν

Ὅφειλω νὰ ἦμαι δίκαιος. Ὁ κόμης Δὲ Μωφὲρτ συνεκινήθη μεγάλως, ἰδὼν τὴν κατάστασιν τῆς συζύγου του καὶ ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν περὶ τῆς ὑγείας τῆς.

Δὲν ἔχω τίποτε, τῷ ἀπήντησε μειδιῶσα, εὐτυχῶς ὁ ἵππος μ' ἔροιψεν ἐπὶ τῶν γόρτων.

Καὶ δὲν ἐπληγώθησ ποσῶς; ἐπανάλαβε τρυφερῶς.

Διὰ νὰ πιστεύσῃς, θὰ προσπαθῆσω νὰ περιπατήσω . . . ὅπως ὁ Λάζαρος.

Καί, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, ἠγέρθη, ἀλλ' οἱ πόδες τῆς ἔτρεμον καὶ ἐκλονίζετο. Ὁ κηδεμών μου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν μετέφερεν, ὡς μικρὸν βρέφος, ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐν ἣ ἦσαν καταλλήλως τοποθετημένα διάφορα προσκεφάλαια· ἀφ' οὗ δ' ἐτοποθέτησε τὴν σύζυγόν του ἐπ' αὐτῶν, ἀνέβη καὶ οὗτος

μετ' αὐτὴν καὶ ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ μοι ἀπευθύνῃ οὐδὲ τὴν ἐλχίστην παρατήρησιν.

Βεθυισμένοι εἰς τὰς σκέψεις μου, ἐξηκολούθησα μετὰ τοῦ Ἀντωνίου τὴν πρὸς τὸ φρούριον ἀγούσαν. Ἐβαίνομεν βραδέως καὶ σιωπῶντες, πλησίον πάντοτε τῆς ἀμάξης τοῦ κηδεμόνου μου, ὅτε, πλησιάζοντες πρὸς τὸ φρούριον, συνητήσαμεν τὸν ἰατρόν, τὸν ὁποῖον εἶχον προηγουμένως εἰδοποιήσει.

Ἐπλησίασα καὶ ἤκουσα αὐτὸν λέγοντα· — Εἶνε μίᾳ νευρική πάθησις, μίᾳ ἀπλῇ συγκίνησις τῆς ψυχῆς, καὶ τίποτε περισσότερον· μίᾳς ἡμέρας ἀνάπαυσις θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην, ἐλπίζω. Κατὰ πᾶσαν ὁμῶς περίπτωσιν, κύριε κόμη, ἐρχομὶ μεθ' ὑμῶν, διότι πιθανὸν ἦ νευρική αὕτη διατάραξις νὰ λάβῃ σοβαρώτερον χαρακτῆρα.

— Ἀναβῆτε εἰς τὴν ἀμάξαν, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Αἶ! Ἀντώνιε, λάβε τὸν ἵππον τοῦ κυρίου ἰατροῦ.

Καὶ ἡ ἀμάξα ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς· ἡ δὲ προσφιλεὶς ἀναδόχος μου μ' ἐχαιρέτισε διὰ τοῦ βλέμματός μου μειδιῶσα.

Φθάσας εἰς τὸ φρούριον, ἐκρύβην ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἀναμένων τὸν ἰατρόν, ὅστις μετὰ εἰκοσι λεπτὰ ἐξῆλθεν. Ἐτρεξα ἀμέσως πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς Ἀρτεμίδος.

Δὲν ἔχει τίποτε, μοι εἶπεν· οὐχ ἦτον ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἡμέρας.

Ἀνέπνευσα καὶ ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐπρεπε διὰ παντός τρόπου ν' ἀποφύγω νὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ κόμητος, διότι προέβλεπον ὅτι ἡ συνάντησις αὕτη θὰ προῦκάλει λυπηρὰς σκηνάς. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἤμην διατεθειμένος ν' ἀποτινάξω τὸν ζυγὸν τῆς σκληρᾶς τυραννίας του, ἣτις ἦτο δυσβάστακτος διὰ τὴν νεκράν μου ἡλικίαν καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέκυπτον ἐπὶ βῆ ὀλοκλήρους μῆνας, φοβούμενος μὴ δυσαρεστήσω τὴν ἀναδόχόν μου.

Τὸ ἔσπερας ἐκείνο ὁ κηδεμών μου με ἐκάλεσε νὰ δειπνήσωμεν, ἀλλ' ἐγὼ προσποιήθηνα σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ ἐδείπνησα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καθήμενος ἐπὶ τοῦ πραθύρου τοῦ δωματίου μου, παρετήρουν τὰς ἐρυθροβαφεῖς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ τὰς μεγάλας καὶ ἐκτεταμέναις σκιᾶς, τὰς ὁποίας ἐσχημάτιζον τὰ δένδρα καὶ οἱ λόφοι· πρὸς τὸ μέρος δὲ τῆς Γερμανίας αἱ πορφυρίζουσαι κορυφαὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων διέσχίζον τὸν κυανόχρουν οὐρανόν· ἐνώπιόν μου ἡ κοιλάς, μὲ τὰς γραφικὰς χαράδρας τῆς καὶ τοὺς ἐλικοειδεῖς ρυακὰς τῆς, ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου ἀγνώστου μυστηρίου· εἰς τὸ βάθος δὲ τῆς κοιλάδος ἔβλεπον τὸ δάσος τῶν Ἀρδέννων, ὑπὸ τὰ μυστηριώδη κράσπεδα τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο καθ' ἑκάστην ὁ φαεινὸς τῆς ἡμέρας ἀστὴρ, σελαγίζων ὑπὸ τὰς ἀσθενεῖς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, χαιρετίζοντος χαριέντως τὴν γῆν.

Αἴφνης φωνή τις γνωστή μοι διέλυσε τὰς μαγικὰς ταύτας ὀπτασίας.

Ὁ κηδεμών μου ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου.

— Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, μοὶ εἶπε.

Χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσω, προσέφερον εἰς αὐτὸν ἔδραν τινα καὶ ἐκάθησα ἐνώπιόν του ἀναμένων.

— Δὲν σοὶ ἤρκεσεν, ἐπανέλαβεν, ὅτι σήμερον παρ' ὀλίγον νὰ φονευθῆ ἡ σύζυγός μου ἕνεκα τῶν ἀνοησιῶν σου, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν εἶμαι διατεθειμένος νὰ ὑποφέρω παρομοίως σκηνάς.

Δυστυχῶς ὁ κηδεμών μου δὲν ἠνόησεν ὅτι ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τοιαύτας ὁμιλίας.

Ὅθεν ἀπήντησα ψυχρῶς.

— Ἐπιτρέψτε μοι νὰ σας εἶπω, κύριε, ὅτι ὑμεῖς ὑπῆρξατε ὁ αἷτιος τῆς λυπηρᾶς ταύτης σκηνῆς. Ὁμολογῶ, καὶ εἰς τοῦτο θὰ συμφωνήσετε μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ κοινωνικὴ βεβήμις εἰκοσαετοῦς νέου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας, ὑπὸ τὸν ὅποτον ὑμεῖς θέλετε νὰ με κρατῆτε . . .

— Ἡ κοινωνικὴ βεβήμις ; . . . εἶπεν εἰρωνικῶς· καὶ πῶς ἠνόησες ὅτι ἡ θέσις σου εἶνε ἀνωτέρα τῶν ἄλλων ;

— Κύριε, ἂν ὑπῆρξατε κηδεμών μου ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη, σὰς εἰδοποιῶ ὅτι εἶμαι ἤδη εἰκουσιν ἑτῶν ! . . . καὶ νομίζω ὅτι ἔζησα ὡς ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς οὐδένα νὰ με μεταχειρίζεται ὡς μαθητὴν ἀλληλοδιδασκτικῶν.

Μὲ παρετήρησε μετὰ βλέμματος ἐμφαννοτος οἰκτον.

— Ἡνόησα ! εἶνε περιττὰ πλέον αἱ ὁμιλίαι, ἀγαπητέ μοι ! . . . πάσχεις, καὶ δι' αὐτὸ φαίνομαι ἐπιεικὴς πρὸς σέ . . .

— Πάσχω, ἐγώ, τὸν διέκοψα· καὶ ἐκ ποίας ἀσθενείας, σὰς παρακαλῶ.

— Δὲν ἤξεύρω· τοῦτο ἀποβλέπει τὴν ἰατρικὴν σχολήν.

— Ἐν τούτοις, κύριε ! . . .

— Ἄκουσον, μὲ διέκοψε μετὰ τόνου ἐπιτακτικῶν, δὲν ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ συζητήσω μ' ἐσέ, ἀλλὰ διὰ νὰ σοὶ ἀνακοινώσω τὴν θέλησίν μου.

— Εἶνε περιττόν, κύριε, τῷ εἶπον ἀπαθῶς, διότι εἶμαι ἤδη εἰς θέσιν νὰ ζήσω

ὅπως θέλω· οἱ νόμοι σὰς διδουσι τὸ δικαίωμα νὰ διαχειρίζησθε τὴν περιουσίαν μου, ἐξ ἧς δαπανᾶτε πρὸς διατροφήν καὶ ἐκπαίδευσίν μου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτω καὶ νὰ ἱππεύω κατὰ βούλησιν τοὺς ἵππους μου . . . Ἄν ἡμεῖς γνωρίζητε τὰ καθήκοντα τοῦ κηδεμόνος, γνωρίζω καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τὰ τοῦ ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος.

Ὁμολογῶ ὅτι ἐξεπλάγην εἰς ἄκρον διὰ τὴν μεγίστην ἀπάθειαν, μεθ' ἧς ἤκουσε τοὺς λόγους μου ὁ κόμης.

— Μὴ παρῆρασαι τόσον πολὺ, ἀγαπητέ μοι· ἐξακολουθεῖς, βλέπω, νὰ διδῆς δείγματα παρὰφροσύνης, καὶ διὰ τοῦτο ἔχω καθήκον νὰ σε περιποιῶμαι μεθ' ἀβρότητος . . . Ἐν ἄλλαις λέξεσι, προέπει, μὲ πάντα θυσίαν, νὰ σ' ἐπαναφέρω εἰς τὴν λογικὴν . . .

Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐννοήσω τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῶν λόγων των.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ με κάμετε νὰ πιστεύσω ὅτι εἶμαι παράφρων ;

— Ὅχι, ὄχι, μοὶ εἶπεν εἰρωνικῶς· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ θεραπευθῆς ταχέως . . .

Ἡ ὑπουργὸς καὶ ὑβριστικὴ αὐτῆ ἀπάντησις οὐδόλως μὲ συνεκίνησε, τὸ ὁμολογῶ. Ἡ Μανία εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἐντὸς τοῦ δάσους, καὶ οὐδὲν πλέον ἐφοβούμην.

Δ

Βιλχέλμ, διακηρύττω ἐπισήμως, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικαλοῦμαι μαρτυρὰς τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς πολυκόμους κομήτας, τὴν φύσιν ὅλην καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ δόκτωρ Σχούλτς εἶνε κτῆνος !

Χθὲς ἤμην εἰς τὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὅποτον σοὶ ἔγραψον, ὅτε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου ὁ γέρον Φριξ, ὁ θαλαμηπόλος μου, ἀναγγέλλων μοι·

— Ὁ κύριος δόκτωρ !

Ἐκρούφα πάραυτα τὸν χάρτην καὶ προσεποιήθη ὅτι ἀνεγίνωσκον ἀρχαίαν τι βιβλίον.

Ὁ δόκτωρ Σχούλτς εἶνε ἄνθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, ὀλίγον παχύς καὶ καθαρῶτατος. Ἡ ἀρεθία καὶ ἥλια φυσιογνωμία του μαρτυρεῖ ὅτι ἐσπούδασε τὴν ἐπιστήμην του εἰς γερμανικὸν πανεπιστήμιον· ἔχει τὸ βλέμμα γλυκὺ καὶ προσήνε, τὸ μείδιμα νεανικὸν καὶ τὴν κόμην λευκὴν· οὐχ ἦττον, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς πεπισμένης αὐτοῦ ρινὸς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ στηριχθῶσι τὰ δίοπτρά του, διότι πιπτουσι πάντοτε, ἀναγκάζεται νὰ βλέπῃ ἄνωθεν αὐτῶν. Κατὰ δὲ τοὺς φυσιολόγους, τὸ σημεῖον τοῦτο τεκμηριῶν πνεῦμα κρυφίνου καὶ ὀπισθόβουλον καὶ αὐτὸ τοῦτο μὲ καθίστα δύσπιστον πρὸς αὐτόν.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι ξένη, μοὶ εἶπε τείνων πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρα, βλέπω εὐχαρίστως ὅτι καταγίνεται εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Πινδάρου ;

— Δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ Πινδάρου, τῷ ἀπήντησα ἀποτόμως· θέλω νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ . . . θέλω νὰ μεταβῶ πελαγοδρομῶν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν ! . . .

— Ἄ ! ἐξείρετα, ὑπέλαβεν ὁ δόκτωρ· ἦλθον ἀκριβῶς διὰ νὰ σὰς προτείνω ἐν ταξιειδίον δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη . . . Ἐχετε παγοπέδιλα ;

— Ὅχι, ἀλλὰ θ' ἀγοράσω.

— Ἐχω ἐν ὠραιότατον ζεύγος, ἀγαπητέ μοι· ἐπιτρέψτε μοι νὰ σὰς το προσφέρω. Θὰ διατάξω τὸν Ἑρμάννον νὰ τὸ καθαρίσῃ, διότι εἶνε ὀλίγον ἀκάθαρτον . . . Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἦνε ἕτοιμον . . . Ἄλλως τε εὐρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὸν Σεπτέμβριον, οἱ δὲ ρύακες καὶ οἱ ποταμοὶ δὲν ἐπάγωσαν ἀκόμη . . .

— Πολὺ καλὰ, λοιπὸν θὰ μοὶ τὰ στείλετε, ὑπέλαβον ἐγεγνηθείς.

— Πῶς ! θέλετε ν' ἀναχωρήσῃτε σήμερον . . . μὲ αὐτὴν τὴν βροχὴν . . . δὲν βλέπετε τί ἀθλιὸς καιρὸς εἶνε ;

— Ναί· θ' ἀναχωρήσω ἀμέσως· εἶμαι τόσον καιρὸν κεκλεισμένος ἐδῶ μέσα !

— Ἀχάριστε ! ἀνέκραξε, περιφρονεῖτε λοιπὸν τὴν φιλοξενίαν μου ;

— Ὡ ! μὴ θέλετε νὰ με ἀπατάτε ἐπὶ πλέον, τὰ φρενοκομεῖα δὲ φιλοξενουσίαν, ἀλλὰ θεραπεύουσι.

— Μὲ ἄλλους λόγους . . . θεραπευτήριον, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Εἶνε περιττὴ πλέον πᾶσα συζήτησις ! . . . Σὰς γνωρίζω, κύριε ἰατρὲ Σχούλτς. Ἡξεύρω ποίους ἀνθρώπους κυχᾶσθε ὅτι θεραπεύετε . . . Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀπάντησις μου· θὰ καλέσετε ἀμέσως τὸν δήμαρχον, τὸν δημοτικὸν σύμβουλον Σκρέιμπερ, μεθ' ἐνὸς ἑτι συναδέλφου του, τὸν πρῦτανιν τῆς ἀκαδημείας καὶ δύο καθηγητὰς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς. Ἐνώπιον ὅλων τούτων ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ σας ἀποστομώσω καὶ θὰ ἀποδείξω ὅτι ἔχω σώας τὰς φρένας.

— Τί ἀλλόκοτος ἰδιοτροπία, ἀγαπητέ μοι ! . . . Οὐδεὶς ποτε διημισηθήτησε περὶ τῆς ὀρθοφροσύνης σας.

— Οὐδεὶς ; τῷ εἶπον ἐκτοξεύων κατ' αὐτοῦ ἄγριον βλέμμα· τὸ ὀρκίζεσθε ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τὸν ἐτάραξε καὶ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

— Ἐστῶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μὲ βιάζεστε, θὰ σας ὁμολογήσω τὴν ἀληθειαν ἐμπιστευτικῶς. Ναί, ἔχετε ἓνα ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος θέλει τὴν καταστροφὴν σας . . .

— Βλέπετε λοιπὸν ;

— Καὶ αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς . . . εἰσθε σεῖς ὁ ἴδιος ! προσέθηκεν ἐκραγείας εἰς ἀσβεστον γέλωτα.

Ἄκων συνεμερίσθη τὴν ἰλαρότητα του καὶ τῷ ἀπήντησα γελῶν·

— Ὁποῖον παράδοξον ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου !

— Ἐν παράδοξον ; Στοιχηματίζω τὸν Ἑράσμιον μου ἀντὶ τῶν χαλκογραφημάτων σας τοῦ Ρέμβραντ ὅτι δὲν θὰ καταρρίψητε τὸ ἐπιχειρημὰ μου.

— Δέχομαι τὸ στοιχημὰ.

— Προσέξτε ! θὰ σας κατανικήσω μετὰ τοῦ Locke, Leibnitz, Kant, Spinoza . . .

— Εὐγε ! μία olla podrida μονάδων, ἐμπειρισμοῦ καὶ ὀρθολογισμοῦ ! . . . Δὲν λείπει τώρα εἰμὴ ὁ Fichte μετὰ τοῦ ἐγώ του καὶ τοῦ μὴ ἐγώ του.

— Διατί ὄχι ! Ναί, αὐτὸς οὗτος ὁ Fi-

chte θὰ μοὶ χορηγήσῃ ἐπιχειρήματα...

— Θὰ σὲ ἀνασκευάσω διὰ τοῦ Schelling καὶ τοῦ Hegel καὶ τὸ σύστημα τῆς ἀπολύτου ταυτότητος τοῦ ὑποκειμενικοῦ καὶ ἀντικειμενικοῦ θὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἀξίωμα σὰς τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐγώ!

— Οὕτως ἔχει; ὑπέλαβε. Λοιπὸν παραδέχομαι τὸ ἰδεώδες φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Schelling καὶ ὑποστηρίζω ὅτι διὰ πᾶν φρόνιμον καὶ λογικὸν δὴν τὸ μόνον βέβαιον εἶνε τὸ πραγματικὸν φιλοσοφικόν!... Συμφωνεῖτε;

— Διαβολε! ἰδοὺ ἐφθάσατε εἰς τὴν πυρρῶνειον σχολήν... τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀναγεννηθεῖσαν!...

— Πυρρῶνειον σχολήν, ἔστω!.. Τίς θνητὸς δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὴν σοφίαν αὐτῆς; ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἐδίδασκον παγκοσμίους νόμους ἀποδειχθέντας ἀνοήτους ὑπὸ τῆς ἀλγέβρας τῶν Γαλιλαίων, τῶν Νευτόνων, τῶν Κέπλερ...

Καὶ ἀνέφερον ὅλην τὴν σωρείαν τῶν συλλογισμῶν τῶν σκεπτικῶν θεωριῶν ἀπὸ τῶν Ἰσοπελάσειων τοῦ Sextes Embiricus μέχρι τῶν Διαλόγων τοῦ Berkeley, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἀναλύσεων τοῦ Hume, ἀντιτάσσων εἰς τὴν ἔλλογον γνῶσιν τὰ ἰνδάλματα τῶν αἰσθήσεων, τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς πλάνας τοῦ πνεύματος, τὸ ὄνειρον, τὴν μερικὴν καὶ ἀσυνείδητον παραφροσύνην...

— Καὶ λοιπὸν! λέγει τελευτῶν, ἐπειδὴ ὀμιλεῖς λίαν φρονίμως, τολμᾷς νὰ βεβαιώσῃς ὅτι οὐδεὶς λοβὸς τοῦ ἐγκεφάλου σου εἶνε ἀτροφικὸς; Οὐδέποτε συνήντησα ἀνθρώπων μὴ ἔχοντα τὴν πρόληψιν σου, ὅπως; ὁ κύριος Shendy. Ἐγὼ τὴν πρόληψίν μου, ἔχεις τὴν ἰδικήν σου, ἐκδηλουμένην εἰς πληθὺν ἐρευνῶν περὶ τῶν αἰτίων τῆς παραφροσύνης; ἀνέγνωσες μετ' ἐνδιαφέροντος πᾶν ὅ,τι ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Πόθεν λοιπὸν σοὶ ἐγεννήθη ὁ ζῆλος οὗτος τῆς σπουδῆς; Ἐκ φυσικῆς ἀπασχολήσεως, προερχομένης ἐκ τοῦ φόβου; εἰσεύρεις ὅτι ἡ παραφροσύνη εἶνε κληρονομικὴ... Χὰ! χὰ! παλληκάρι μου, προσέθηκε μετὰ σφοδροῦ γέλωτος, πρόσχευε τὸν Ῥεμβρὰν σου!... Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη, περίμενε... Οὐδέποτε ἀπήντησα τοσοῦτον διακυγῆς καὶ ὑγιᾶς πνεῦμα, ὅσον τὸ ἰδικόν σου!... Μολοντοῦτο, κύριε φιλόσοφε, αὐτὴ ἡ περιεργία σου πρὸς τὴν φυσιολογίαν εἶνε ὁ κακωτῶν σε σκώληξ. Θέλεις νὰ μάθῃς εἰλικρινῶς τὴν ἰδέαν μου; ὑπέλαβε προσηλώσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς... Ἄκουσον λοιπὸν αἱ ἰδέαι αὐταί, τὰς ὁποίας ἔχεις, ἐδύναντο εὐκόλως νὰ μεταβληθῶσιν εἰς μονομανίαν, ἂν δὲν τὴν ἀνεχάιτιζεν ἡ καρδιά σου; εἰσαὶ ἐκ τῶν φύσεων ἐκείνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ εὐαισθησία, ἡ τρυφερότης, καὶ τέλος πάντων ὁ ἔρωσ ἐξασκοῦσι μεγάλην ἐπιρροήν... Ἄ! ἄ! μὴ ταράττεσαι... Τῶρα ἤρχισεν νὰ λάμπῃ τὸ παράδοξόν σου καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν πρόληψίν μου.

— ὦ! ποσῶς οἱ λόγοι σου δὲν μ' ἐκπλήττουσιν.

— Ἐν ἐκ τῶν δυσκολωτέρων πραγμάτων διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐξηκολούθησεν, εἶνε τὸ νὰ δυνηθῇ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύματος. Ἡ καρδιά σου εἶνε νέα ἔτι καὶ δὲν αἰσθάνεται εἰμὴ τὰς ὁρμὰς τῆς ἡλικίας σου; πάλαι, ζῆ, ἀγαπᾷ. Ἀπεναντίας τὸ πνεῦμά σου συζητεῖ τὰ πράγματα καὶ ὑποδεικνύει τὰ λάθη τῆς καρδίας. Βλέπεις ὅτι ἐγὼ παρατηρῶ τὰ πάντα... Ὅταν εἰσερχώμαι ἐνταῦθα, ἀμέσως διὰ τοῦ βλέμματός ἐννοῶ τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν σου. Ἀπὸ τίνος καιροῦ ζῆς διὰ τοῦ αἰσθηματος; σήμερον τὴν πρωτὴν στοιχηματίζω ὅτι αἱ σκέψεις σου σὲ ἤγαγον νὰ πιστεύσῃς ὅτι εἶσαι παράφρων...

— Ὅχι ἀκόμη, ἀνέκραξα, καὶ θὰ σοὶ το ἀποδείξω.

Ἐπρόκειτο ν' ἀποδείξω ὅτι δὲν ἤμην παράφρων. Ὅθεν, ἀνάγκη ἐπὶ τίνος τραπέζης, ἤρχισα νὰ δημηγορῶ οὕτως:

— Κύριε φιλόσοφε, κρατήρησόν με...

Γνωρίζεις τοὺς νόμους τοῦ Μανσὺ;... Ὁ Μανσὺ ἐκάθητο, ἔχων προσηλωμένον τὸν νοῦν ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου ἀντικειμένου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ὄρθιος, περιλαμβάνω τὸ σύμπαν καὶ διατηρῶ εἰς τὸν νοῦν μου, τὸν ὁποῖον συκοφαντεῖς, ὅλας τὰς προαιωνίους σκέψεις καὶ παρατηρήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ὅταν ἤμην μικρὸς, ἔγραφον ἐπὶ τῆς ἄμμου τὰ ὀνόματα τῶν Πυθαγῶρων σου καὶ τῶν Πλατῶνων σου, ὅτε δὲ ἐμεγάλωσα, ἐτελειοποίησα τὰς σπουδὰς μου εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἀϊδελαβέργης!... Τὸ σύστημά σου στηρίζεται ἐπὶ μαρολογίαν. Ἡ παραφροσύνη εἶνε κληρονομικὴ, εἶπες;... Ἀνέγνωσες τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου; Τί ἀπήντησεν ὁ Τηλέμαχος ὅτε ἡ ἄορατος Ἀθηναῖς ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἦνε υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς; « Ἄγνωσθ' ἂν ὁ ἦρωσ οὗτος εἶνε πατήρ μου, εἶπεν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, γνωρίζω μόνον ὅτι ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ πατήρ μου».

Καὶ ἤρχισα ἀναφέρων διαφόρους θεωρίας τοῦ Βρουσῶ καὶ ἄλλων σοφῶν συγγραφέων.

Ὁ λόγος μου ὑπῆρξε λίαν ἐκτεταμένος. Ὁ ἰατρός μὲ ἤκουε κατ' ἀρχὰς μὲν μειδιῶν, ἀλλ' εἶτα ἡ πεποιθήσις του ἤρχισεν νὰ κλονιζέται καὶ ἔμενεν ἄφωνος.

Ὅτε κατῆλθον τῆς τραπέζης, τῶ ἔτεινα τὴν χεῖρά μου, τὴν ὁποίαν ἤραπαε καὶ ἔθλιψε περιπαθῶς; εἶτα δέ, ὡς εἰ καταληφθεὶς ὑπὸ νευρικοῦ παροξυσμοῦ, ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκαλάς μου.

— Φίλε μου, ἀδελφέ μου, διδάσκαλέ μου, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς, σῶσέ με, σῶσέ με, διότι σὺ μόνος δύνασαι νὰ με θεραπεύσῃς!

— Τι ἔχεις λοιπὸν; τὸν ἠρώτησα ἐκπλαγῆς διὰ τὴν παραφοράν του ταύτην.

— Ἄχ! εἶμαι ὁ ἀτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων! κρύπτω εἰς τὴν καρδίαν μου μίαν λύπην, ἡ ὁποία μὲ καταθλίβει καὶ τὸ πνεῦμά μου καταλαμβάνεται αἰωνίως ὑπὸ ἀορίστων φόβων... Εἶμαι παράφρων!

— Σὺ, Θεέ μου! ἀνέκραξα.

— Εἶνε μυστήριον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς

ποτε ἠννόησεν, ὑπέλαβε σοὶ τὸ ἐκμυστηρεῖσθαι καὶ σοὺ ζητῶ τὴν συνδρομήν σου... Μάθε ὅτι ἡ μήτηρ μου, ὅπως καὶ ἡ ἰδική σου, ἀπέθανε παράφρων. Ἐσπούδασα τὴν ἰατρικὴν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι, μανθάνων τὴν ἐπιστήμην ταύτην, θὰ ἐθεραπευόμην; ἀλλ' εἰς μάτην; εἰς τὴν ἐλαχίστην ἠθικὴν ταραχὴν, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀορίστων φόβων, οἵτινες αἰφνῆς μεταβάλλονται εἰς σφοδροὺς παροξυσμούς. Καὶ τότε ὁ πιστός μου Ἐρμάννος μὲ κλείει εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐφ' ὅσον διαρκοῦσιν οἱ παροξυσμοὶ οὗτοι. Αὐτὸς καὶ μόνος μ' ἐπιβλέπει πάντοτε, διότι αὐτὸς καὶ μόνος γνωρίζει τὸ μυστικόν μου. Ἡ σύζυγός μου ἀγνοεῖ τὴν φοβεράν ἀλήθειαν ἂν τὴν ἐμάνθανε, θ' ἀπέθνησκεν ἐκ λύπης... Φίλε μου, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς, οἱ λόγοι σου εἶνε βάλσαμον, τὸ ὁποῖον ἐπουλῶνει τὰς πληγὰς μου; ἀπόβαλον ἐκ τοῦ πνεύματός μου τοὺς αἰωνίους φόβους, εἴτινες μὲ καταλαμβάνουσι; μείνε πλησίον μου διὰ νὰ μὲ ὑποστηρίξῃς καὶ μὴ μὲ ἀφήσῃς ποτὲ νὰ καταληθθῶ ὑπὸ ὁμοίων φόβων, διότι βλέπω ὅτι οἱ λόγοι σου εἶνε ἀληθεῖς!... Φεβουῖμαι σκεπτόμενος ὅτι πιθανὸν νὰ μὲ ἀφήσῃς. Προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, εἰς τὴν ἀγαθὴν καὶ εὐγενῆ σου καρδίαν; σῶσε ἕνα πατέρα, σῶσε μίαν μητέρα ἐξ αἰωνίας ἀπελπισίας, σῶσε τὰ δύο προσφιλέστατα τέκνα!...

Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ παραφορά του, ὥστε ἀληθῶς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἐνηγκαλιζέτο αὐτούς. Συκινηθεὶς, δὲν ἤξευρον τί νὰ τῶ ἀπαντήσω; οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα! ἀνέκραξεν, ἰδὼν τὰ δάκρυά μου... Ἄχ! δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίσω, ἀπὸ ἡ σωτηρία μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσέ; ἔχεις καρδίαν ἀγαθὴν καὶ γενναίαν καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῆς... Ἐνὰ μῆνᾶ, μόνον ἕνα μῆνα σοὺ ζητῶ.

Συκινηθεὶς εἰς ἄκρον, ὑπεσχέθην νὰ παραμείνω καὶ νὰ ἀφιερῶθῶ εἰς τὴν θεραπεσίαν του.

Ἡ βροχὴ εἶχεν ἤδη καταπαύσει. Ὡδήγησα αὐτὸν εἰς τὸν κήπον. Ὡμίλησα εἰς αὐτὸν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἐκτροχιασθεῖσα ἐκείνη διάνοια ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τροχίαν τῆς.

Ὅθεν μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀφήσας αὐτὸν ἤσυχον.

Ὁ ἀτυχής! πόσον πρέπει νὰ υποφέρῃ! Ὅποια ἀλλόκοτα μυστήρια, Βιλχέλμ, ἐγκρύπτονται εἰς τὸν κόσμον τούτον; Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἀφιερῶθεις ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἐξασκῶν ἐντιμῶς καὶ εὐνειδῶς τὸ εὐεργετικὸν ἐπαγγελματικόν αὐτοῦ, εἶνε παράφρων!... Ἦδη δὲν ἐκπλήττομαι πλέον διὰ τὰς ἀλλοκότους ιδέας του. Σήμερον ἔλεγεν ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ὑγιᾶς καὶ τὸ πνεῦμά μου ἀσθενές. Φεῦ! Δυστυχῶς συμβαίνει τὸ ἐναντίον ἢ φοβερά πληγὴ ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ μου; ἐκεῖ, ἐκεῖ μόνον πονῶ...

Ἀῦριον θὰ ἐπαναλάβω τὴν ἰατροίαν μου ὁπόθεν διέκοψα αὐτὴν, ὅπως ποῖ διηγηθῶ

τὰ περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀτυχοῦς Σχούλτς!

Ε'

Μόλις ἠγέρθη, ὁ Σχούλτς ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Ἦτο πλέον γαλήνιος. Μ' ἐξήτασεν ἐπιμελῶς καὶ με ἀρῆκεν ἤσυχον.

Ἡ καταιγὶς ἐμυκάτο καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τὴν δὲ πρῶταν ἄπαντα τὰ νέρη εἶχον συσσωρευθῆ πρὸς βορρᾶν· ὁ ἀήρ ἦτο δροσερός. αἱ δὲ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον τὸ δωμάτιόν μου, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα εἶχον ἀφήσει ἀνοικτά. Ἡ πυραλίς ἔδει ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων τῆς λευκῆς, ἡ δὲ προσφιλεῖς αὐτῆ σύζυγος ἀπαντᾷ ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς φωλεᾶς τῆς. Προβαίνω εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν φεύγουσι, δὲν με φοβοῦνται, διότι ρίπτω εἰς αὐτὰ ἀρκετὰ ψιχία ἄρτου· τοσοῦτον δὲ μ' ἐσυνηθίσαν, ὥστε πολλάκις ἐρχονται πλησίον τοῦ παραθύρου μου καὶ τρώγουσιν ἐντός τῶν χειρῶν μου. Ἐνίοτε συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τῶν δύο τέκνων των. Πόσον εἶνε ὠραῖα! Τὰ ὀνομάζω Ρωμαίων καὶ Ἰουλιέτταν! Ὠραῖα μικρὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἐπιχαρίτως ἔδουσιν. . . . Εἶνε πάντοτε ἀχώριστα, ὅπως δύο ἐρασταί, καὶ πετώσι φαιδρῶς ὑπὸ τὸν γελόντα τοῦ Θεοῦ οὐρανόν. . . .

Πόσον εἶνε ὠραῖον ν' ἀγαπᾷ τις, ἔστω καὶ ἐν τῇ μονώσει, μακρὰν τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας του! Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀρτέμιδος μοὶ μειδιᾷ πάντοτε καὶ ἀναπολῶ μετ' ἀλγους ψυχῆς τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας, ἀλλὰ, φεῦ! παρελθούσας ἤδη ἡμέρας. Ὡ θλιβεραὶ ἐρωτικαὶ ἀναμνήσεις μου, σεῖς μόναι ἐπιχέετε ἤδη βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς καρδίας μου, καὶ εἰς σᾶς καὶ μόνον θ' ἀφιερῶσω ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν ταύτην. . . .

Τὴν ἐπαύριον τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου διὰ τὴν ἀνάδοχόν μου συμβάντος, ὅπερ ἀνωτέρω διηγήθη, περιεπλανήθη εἰς τὰ βᾶθη τῶν δασῶν, διότι ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τῆς καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ τὴν ἐβλεπον. Ἦθελον νὰ βαυκαλιζώμα διὰ τῶν ὀνειρῶν μου καὶ ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἡ μόνη αἰτία τῆς μελαγχολίας μου ἦτο ἡ Ἀρτεμὶς, καθόσον ἠσθανόμην βλαβῆσαν συγκίνησιν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεκάλυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸν ἐρώτα καὶ ἀπέρευγον ἐξ αἰδούς ν' ἀντικρύσω τὸ γλυκὺ καὶ ἐρωτύλον αὐτῆς βλέμμα. Εἶχον ἀνάγκην νὰ ἤμαι μόνος ὅπως δοκιμάσω ἀκωλύτως τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν, ἧτις κατεῖχε τὴν ψυχὴν μου ἄλλως τε, ἐνόμιζον ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἦτο ἐντετυπωμένη ἐφ' ὅλων τῶν πέριξ ἐμοῦ ἀντικειμένων καὶ ἐπανεβλεπον ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν ἐγκεχαραγμένα τὰ ἔγχη τῶν κομφῶν καὶ λεπτοφυῶν ποδῶν τῆς. Καίτοι ἀποῦσα, ἐνόμιζον ὅτι με ἠκολούθει, ὅτι ἐβάδιζε πλησίον μου ὑπὸ τὰς σκιερὰς ἐκείνας δειροστοιχίας, ὅτι τῇ ὠμίλουν καὶ ὅτι μυστηριώδης τις σκιά ἐπερυγίζεν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας.

Βεθυθιαμένος εἰς τοιαῦτα ὀνειροπολήματα, ἐβάδιζον ἀσκόπως. Περὶ τὴν μεση-

βοίαν συνήντησα ἓνα τῶν ἀνθρώπων μου, τὸν γέροντα Σίμωνα, ὅστις πρῶτος αὐτός μ' εἶχε διδάξει τὸ κυνήγιον καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὄπλου. Ὁ Φαρώ, ὁ πιστός αὐτοῦ κύων, μόλις μ' εἶδεν, ἐπήδα περὶ ἐμὲ ἐκ τῆς χαρᾶς του καὶ ἠσπάζετο τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μου.

— Καλὴ ἡμέρα, κύριε Ἀνδρέα! . . . ἀνέκραζεν ὁ Σίμων, καλῶς ἦλθες εἰς τὰ μέρη μας! . . . Κάτω, Φαρώ! . . . Ἦλθες, βλέπω, πεζὸς καὶ ποῖπει νὰ πάμε μαζῆ εἰς τὸ σπίτι νὰ πιῆς ἓνα ποτήρι κρασί. Ἐχω ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ καλὸ τοῦ κυρίου βαρώνου, τοῦ μακαρίτου πατέρα σου. . . Ὡ! πόσον τοῦ μοιάζεις! Πόσον θὰ χαρῆ τοῦ θὰ σὲ ἰδῆ ἡ πτωχὴ Ἰωάννα! . . .

Συνήνεσα εἰς τὴν πρότασίν του. Μόλις ἐρθάσαμεν, ὅλοι με ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς καὶ συγκινητικῆς ἀγαλλιάσεως.

* Ἐπεται συνέχεια.

* * *

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Αἱ πρῶται πράξεις τοῦ δὸν Βελτράνδου, τὰς ὁποίας οἱ δυσηρεστημένοι ἀνυπομόνωις περιέμενον, διήγειρον τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν.

Ἐν πρώτοις ἐτιτλοφορήθη «κόμης Δὲ Λεδέσμας», ἀλλ' ἐκ τοῦ τίτλου τούτου οὐδὲν σχετικῶς ἐκαρπώθη· κατόπι δὲ ἐξέδοτο Βασιλικὸν Διάταγμα, δι' οὗ ἀνεγνώριζετο ἐπίσημως ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου ἡ δόνα Ζουάνα. Ἡ τελευταία δὲ αὐτῆ πράξις ἐθεωρήθη ὑπ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους ὡς πραξικόπημα, καθόσον ἡ δόνα Ζουάνα ἐθεωρεῖτο παρ' ὅλων ὁ καρπὸς τῶν ἀθεμίτων ἐρώτων τῆς βασιλείσσης μετὰ τοῦ δὸν Βελτράνδου Δὲ Λὰ Κουέθα.

Οἱ μᾶλλον ἔγκριτοι τῶν πολιτῶν διεμαρτυρήθησαν ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἀπερῆσαν παντὶ σθένει ν' ἀντισταθῶσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ὡς ἐκ τούτου συνωμοσία· ἐν κρυφῷ καὶ παραβύσταῳ διωργανίζοντο ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ, τῶν ὁποίων ἡγέται ἦσαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς, ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὁ ἀδελφός του δὸν Πέτρος Γιρών, οἱ ἀρχόντες Δὲ Μπλατραβῆς, καὶ Δὲ Μπεναβέντες, καὶ ὁ κόμης τῆς Παλενσίας.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὅστις δὲν ἠθέλε νὰ προσβάλωσιν ἀποτόμως τὸν βασιλέα, ἀλλὰ νὰ μεταχειρισθῶσι μέτρα τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ δυσχεραστῆσιν αὐτόν, κατέπεισε τοὺς συναδέλφους του νὰ ἠσυχάσωσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ προπαρασκευάσωσι τὸν λαὸν εἰς στάσιν, ὅπως οὕτως ἐκφοβίσωσι τὸν ἐλαφρόνουν καὶ εὐκολόπιστον βασιλέα.

Καθ' ἣν ἡμέραν συνέβησαν ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀλκαζάρ, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἐκτείνεται εἰς τοὺς πρό-

ποδας ἀποτόμου λόφου, δεσπόζοντος τῆς πόλεως Τολεδῆς, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συνωμοσίας ἐπερίμενον ἀνυπομόνωις τὸ ἀποτέλεσμα συνηθοισμένοι ἐν τινὶ ἀποκρύφῳ μέρει, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξαν ὡς τὸ ἀσφαλέτερον καταφύγιον, διότι οὐδεὶς ποτε τῶν ἐχθρῶν τῶν ἠθέλε φαντασθῆ ὅτι ἦσαν κεκρυμμένοι ἐν αὐτῷ.

Τὸ μέρος δὲ τοῦτο ἦτο τὸ παρεκλήσιον τοῦ στραταρχοῦ Δὲ Λούνα. Βαθὺ σκότος ἠπλοῦτο καθ' ὅλον τὸν ναόν, ἡ δὲ ἀμυδρὰ λάμψις μιᾶς καὶ μόνης ἀργυρᾶς λυχνίας δὲν ἐδύνατο νὰ προδώσῃ αὐτούς, καθόσον, συσπειρωμένοι ὄντες εἰς τινὰ γωνίαν καὶ μετημφισμένοι εἰς μοναχοὺς, ἀνέμενον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν τῇ πλατείᾳ διαδραματιζομένης ὀχλαγωγίας, ἐν περιπτώσει δὲ ἀποτυχίας, εἶχον ἀπόφασιν νὰ ἐξέλθωσιν ἐκεῖθεν ἀμέσως, νὰ τρέξωσι νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν συναδέλφων των καὶ νὰ ὑποκινήσωσι μετ' αὐτῶν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Αἰφνης βήματα ἐσπευσμένα ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου τῆς ἐκκλησίας· οἱ συνωμοταὶ ἀνεσκίρτησαν ἔντρομοι, ἀλλὰ δὲν ἔστρεψαν ποσῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ νεωστὶ ἀφίχθεις ἦλθε μέχρι τοῦ δρυφακτοῦ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἔστη ἐκεῖ κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του· ἔριψε πέριξ αὐτοῦ βλέμμα δειλὸν καὶ περίτρυμον, ἀλλ' ὁ ναός, σκοτεινὸς καὶ ἔρημος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐφαίνετο κοιμώμενος ἡσύχως ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀγίων αὐτοῦ.

— Πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη, κύριοι, εἶπε τότε ὁ ἀγνωστος χαμηλοφῶνος.

Πάραυτα οἱ πέντε συνωμοταὶ ἠγέθησαν ἐκπληκτοί.

— Ὅτε σᾶς ἔλεγον ἐγώ, — παρετήρησε τότε ὁ δὸν Ζιρών μετὰ τόνου ἐπιπλητικοῦ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κόμητα Δὲ Βιλλέναν — ὅτι ὁ λαὸς θὰ μας ἐπρόδιδε ἂν δὲν ἐβαδίζομεν ἡμεῖς ἐπὶ κεφαλῆς του, δὲν ἠθέλετε ν' ἀκούσετε τὰς συμβουλὰς μου.

— Οἱ λογχοφόροι δὲν ἐτήρησαν, ὡς φαίνεται, τὸν λόγον των, ὡς μοὶ ὑπεσέθη ὁ ἀρχηγός των, ὅτι δὲν θα κινήθωσι! προσέθηκεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς. Ἄς ἴδωμεν! διηγηθῆτέ μας, κύρ Διέγο, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνέπνευσε μετὰ θορύβου.

— Οἱ ραβδοῦχοι καὶ οἱ κληδηλανάπται οὔτε κἂν ἐφάνησαν, πανοσιώτατε· ἡ βασιλοπούλα ἔπεσεν εἰς τὰ χεῖρα μου γιὰ λίγην ὥραν, ἀλλ' ἐπρόφθασεν ὁ Βελτράνδος καὶ τὴν ἔσωσε, ἂν καὶ ἦτο μόνος καὶ χωρὶς ὄπλα.

— Ἀδύνατον! εἶπε ψυχρῶς ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὅστις προσεπαθεὶ νὰ καταστείλῃ τὴν ὀργὴν του. Ὁ δὸν Βελτράνδος δὲν εἶνε μάχος, αὔτε τόσῳ ἀνδρείος, ὥστε νὰ φοβῶνται αὐτόν τὰ πλήθη. Βεβαίως μεταξὺ τῶν φίλων μας θὰ ὑπάρχη καὶ τις προδότης. Δὲν εἶνε ἀληθές, Διέγο;

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐστέναξε καὶ ἀπήντησε θλιβερῶς.

— Τί νὰ πῶ καὶ ἐγώ, δὲν ἠξεύρω, ἀλλὰ χωρὶς ἀμφιβολίαν θὰ ὑπάρχη καὶ τι, ἀ-

που ὄλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐπαρκαμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος χωρὶς ἄλλο ὄπλον παρὰ ἓνα μαστίγι εἰς τὸ χέρι... Ναί, κάποιος προδότης θὰ ὑπάρχῃ, καὶ αὐτὸς βέβαια θὰ ᾔηνε ὁ βυρσοδέφης Περρεγίλος, ὁ ὅποιος, ἐνῶ ἐφαίνετο τόσῳ ὠργισμένος ἐναντίον τοῦ δὸν Βελτράντου, ἔξαφνα, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἄτιμος ἦτο πεσμένος κατὰ γῆς, ἔτρεξε μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ τον ἐσήκωσε καὶ τον ἄφησε νὰ μῆ εἰς τὸ 'Αλκαζάρ. Καὶ διατί ἔκαμεν ὅλα αὐτὰ; διότι, λέγει, εἶδε νὰ κλαίῃ ἡ Βελτρανοπούλα, καὶ ἐπειδὴ εἶνε καὶ αὐτὸς πατέρας, δὲν θέλει νὰ κλαίει τὰ παιδιὰ

— Τί ἀνόητος κόσμος! ἐψιθύρισε ὁ μαρκήσιος ὑψῶν τοὺς ὤμους· καὶ ἔπειτα θέλει ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰ πολιτικά. Τί τα θέλετε, κύριοι, πάντοτε ὁ λαὸς ἀγαπᾷ τοὺς εὐήθεις βασιλεῖς καὶ τοὺς πλουσίους αὐλικούς. Εἶχον λοιπὸν ἄδικον νὰ μὴ δίδω πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοιούτων ἀθλιῶν ἀνθρώπων;

— Τώρα πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, ἀνέκραξεν ὁ δὸν Ζιρών, καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐνοσπεύωμεν τὰς ἰδέας μας εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς Τολέδης.

— Δὲν πρέπει νὰ παρατρέχωμεν, φίλε μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας. Πρῶτον πρέπει νὰ μάθωμεν ἂν ἀνεμίχθησαν τὰ ὀνόματά μας εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἂν ὁ δὸν Βελτράνδος ὑποπτεύθῃ ὅτι εἴχομεν λάθει μέρος καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς σκηναὶς αὐτάς. Λέγε λοιπὸν, Διέγο.

— Ἀλλοίμονον! κύριοι, ἀπήντησε τρέμων ὁ κωδωνοκρούστης, αὐτὸς ὁ ἄτιμος μ' ἐγνώρισε καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ μὲ πνίξῃ... μάλιστα ἐτόλμησε νὰ μοῦ παρκαγγεῖλῃ νὰ πῶ εἰς τὸν πανοσιώτατον ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τολέδης κατὰ ὑβριστικά λόγια, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ τοῦ πῶ...

— Καὶ ἐγὼ σὲ διατάσσω νὰ τὰ εἰπῆς, Διέγο, εἶπε μειδιῶν ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Πολὺ καλὰ, πανοσιώτατε. Λοιπὸν αὐτὸς ὁ τρελὸς μοῦ εἶπεν ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν λαόν νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι, ἂν δὲν ὠφελήθῃς ἀπὸ τὸ μάθημα αὐτό, θὰ σοῦ κάμῃ ὅτι ἔκαμε καὶ εἰς ἐμέ.

Ψιθυρισμὸς ἀγανακτικῆς διέφυγε τῶν χειλέων τῶν συνωμοτῶν.

— Ἄ! δὲν πρέπει νὰ ᾔηνε τις πλέον ἐπιεικής, εἶπε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας. Πρέπει νὰ ὀπλισθῶμεν ὅλοι καὶ νὰ ἐξεγείρωμεν τὴν Καστιλλιανὴν πᾶσαν ἐναντίον τοῦ ἄφρονος τούτου εὐνοουμένου· πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ εἶτα νὰ τιμωρήσωμεν τὴν ἔνοχον βασιλισσάν, ἡ ὁποία παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ ἐρρατοῦ τῆς τὴν τιμὴν καὶ τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοῦ τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν βῆθ' ἑσθ' ἐπὶ τῆς ἀναγκῆς, προσελθὼν ἓκ τινος ἐξομολογητηρίου τοῦ ναοῦ, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τῶν συνωμοτῶν, οἵτινες πάραυτα ἔστησαν περιτρομοί. Ἐφοβοῦντο μὴ ἀνακαλυφθῶσι καὶ ἠττηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἀπηχθάνοντο, πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ ἐκδικηθῶσιν αὐτόν.

— Μὰς ἤκουον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας· θὰ ᾔηνε κατάσκοπός τις τοῦ Βελτράντου. Πρέπει νὰ ἐρευνησωμεν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν καλῶς τὰς θύρας, διότι ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μὰς ἤκουσε, δὲν πρέπει νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ ζῶν.

— Εἶνε ἀνωρελές, εἶπε τότε γλυκεῖα τις φωνή.

Στρέφοντες δὲ πάραυτα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ὅπουθεν ἤρχετο ἡ φωνή, εἶδον ἐξερομένην ἐκ τοῦ ἐξομολογητηρίου γυναῖκα τινὰ μικροῦ ἀναστήματος, κεκαλυμμένην διὰ μακροῦ μανδύου καὶ ἐπὶ τοῦ θελκτικῶν προσώπου τῆς ὁποίας ἀπεικονίζετο βαθεῖα λύπη. Οἱ τοξοειδεῖς αὐτῆς ὄφρεις ἐπέστεφον δύο σπινθηροβολοῦντας· ἐξ ὀργῆς ὀφθαλμούς, αἱ δὲ κάτωχροι αὐτῆς παρειαὶ καὶ τὰ συσπώμενα ἐκ συγκινήσεως χεῖλη τῆς ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν παραδοξόν τινα καὶ ἀλλόκοτον μορφήν.

Μόλις εἶδεν αὐτὴν, ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα! ἀνέκραξε. Πῶς! σεῖς ἐδῶ, κυρία; Σεῖς, ὁ ἀγρυπνος φύλαξ τῆς βασιλοπαιδίας;... Ἄ! ἐνοῶ... ἡ βασίλισσα Ἰωάννα, μὴ ἔχουσα πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Τολέδης, ἐπιβλέπει τὴν ἀρχαίαν μητρόπολιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ καταστῇ τὸ καταφύγιον τῶν ἐπαναστατῶν· ἐπειδὴ δὲ σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ καὶ ἐπειδὴ ἐσκέρθητε ὅτι, ὅσῳ κακοῦργοι καὶ ἂν ᾔηνε οἱ ἐπαναστάται αὗτοι, δὲν δύνανται νὰ βλάψωσι μίαν γυναῖκα, διότι εἶνε εὐγενεῖς, ἤλθετε νὰ μὰς κατασκοπεύσετε καὶ ν' ἀκούσετε τὰ μυστικά μας. Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἐντιμὸς πράξις αὐτή, κυρία· ἄφες εἰς τοὺς ἀγιοπαιδίας τὸ ἔργον τοῦτο· ἐκτός ἂν ἤθελες νὰ ἐκδικηθῆς εἰς τὸ πρόσωπον ἡμῶν ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἠθικῶς σὰς ἔβλαψαν καὶ πραγματικῶς σὰς προσέβαλον!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ δόνα Μένσια ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀπαθής, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐγένετο καταπόρφυρον ἐξ αἰδούς ἄμα καὶ συγκινήσεως.

— Ἀπατάσθη μαρκήσιε Δὲ Βιλλένα, ἀπήντησεν ἡ νέα ψυχρῶς· δὲν εἶμαι κατάσκοπος τῆς βασιλείσεως.

— Ἐγγυῶμαι ἐγὼ περὶ τῆς εὐλικρινείας τῆς δόνας Μένσιας, προσέθηκε μεθ' ὑπεροπτικοῦ ὕφους ὁ δὸν Ζιρών.

— Ὁ δὸν Πέτρος ἔχει δίκαιον, εἶπεν τότε ὁ Μπεναβέντας καὶ ὁ κόμης Παλένσιος, οἵτινες ἐγνώριζον καλῶς τὴν τιμιότητα τῆς νέας ταύτης.

Ἄλλ' ἡ δόνα Μένσια, ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα, δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην φιλοφροσύνην καὶ δὲν ἤξιωσεν αὐτοὺς οὐδ' ἐνός εὐγνώμονος βλέμματος ἢ ἀπλοῦ μειδιάματος.

— Προσέξατε καλῶς, φίλοι μου, ὑπέλαβεν ὁ τῶς ὑπουργός· δὲν πρόκειται τώρα περὶ ἀβρότητος, ἀλλὰ περὶ τῆς ζωῆς μας καὶ περὶ τῆς περιουσίας μας! Δὲν δύνασθε λοιπὸν νὰ βασισηθῆτε εἰς τοὺς λόγους μισῆς γυναικός, ὅσῳ αὐστηρῶς ἠθικῆς καὶ ἂν

ᾔηνε αὕτη, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ρυθμίσετε τὴν τύχην τοῦ βασιλείου.

— Τὴν τύχην τοῦ βασιλείου! ἐπανελάβε σαρκαστικῶς ἡ νεαρὰ γυνή, εἰπέτε μᾶλλον τὴν τύχην τῶν ὑποθέσεών σας καὶ τῆς τιμῆς σας.

— Δὲν πτοοῦμαι ἀπ' αὐτὰ, κυρία, ἀπήντησε δηκτικῶς ὁ μαρκήσιος. Ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἤθελε τολμήσει νὰ μὰς κατασκοπεύσῃ θὰ ἐπιπτεν ἀμέσως νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας μας. Ὡς γυναῖκα σὰς σέβομαι, κυρία, ἀλλ' ὡς κατάσκοπον σὰς μιτῶ· οὐχ ἤττον φειδομαι τῆς ζωῆς σας, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ κλεισθῆτε ἀμέσως ἀπόψε εἰς τινὰ μονήν.

— Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους σας, ὑπέλαβεν ἀταράχως ἡ δόνα Μένσια· τοῦναντίον ἐπερίμενα νὰ μ' εὐχαριστήσετε δι' ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἤκουσα, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ μ' ἀφήσετε μόνην καὶ ἐλευθέραν νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν.

Ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τοιαύτη διαβεβαιώσει, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολέδης τῇ εἶπεν·

— Ἐν τούτοις, κυρία, δὲν ἀρνεῖσθε ὅτι ἤκούσατε ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἡμεῖς ἐλέγομεν.

— Ὅχι, πάτερ μου, ἀλλὰ τοῦτο ἔγινε κατὰ τύχην, σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχω! ἀνέκραξεν ἡ δόνα Μένσια μετὰ παραφύρου ἐξάφνης, καὶ ἤξέυρετε ἂν ἡμαίλικανὴ νὰ ψευσθῶ...

— Οὕτω λοιπὸν, δόνα Μένσια, διέκοψεν αὐτὴν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἐπικαλεσθε μάρτυρα τὸν Θεόν ὅτι εἴσθε ἀθῶα τοιαύτης αἰσχρᾶς προδοσίας;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ παρετήρησε μετ' ἀγωνίας τοὺς δικαστὰς τῆς καὶ ἐπανελάβε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μόλις ἐκουομένης·

— Ἀθῶα πάσης αἰσχρᾶς προδοσίας; Ὡ, ὄχι, πάτερ μου· ἡ προδοσία μὲ ὠδήγησεν ἐνταῦθα, κύριοι.

Οἱ συνωμοταὶ ἔμειναν ἀκίνητοι πρὸ τοιαύτης ὁμολογίας καὶ δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ δόνα Μένσια ἦτο κατάσκοπος τοῦ δὸν Βελτράντου. Ὅθεν, ἀνασπᾶσαντες μετ' ὀργῆς τὰ ζῆφρα των, ἠτοιμαζόντο νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς δυστυχοῦς γυναικός, ὅτε τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ αὐτῆς ἀνεχαίτισαν αὐτοῦ.

— Ἡσυχάσατε, κύριοι, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ δόνα Μένσια μετ' ἀγερώχου ἄμα καὶ περιφρονητικοῦ ὕφους. Ἐπρόδωκα μὲν, ἀλλ' ὄχι ὑμᾶς, καίτοι εἴσθε ἐχθροὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀγαπῶ. Ὅλος ὁ κόσμος δύναται νὰ μὲ κατηγορήσῃ, ἐκτός ὑμῶν, διότι, ἐνῶ ἐδύναμην νὰ σας καταστρέψω, ἔρχομαι διὰ νὰ σας σώσω. Ὡ! μὴ νομίζετε ὅτι εἰς τὴν ἄτιμον ταύτην πράξιν μου μὲ ὠθεῖ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν μου ἢ νὰ ἐπανακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου! Ὅχι· ὠθυομένη ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως, ἤλθον ἐνταῦθα ὅπως παρακαλέσω τὸν Θεόν νὰ λαβῇ οἰκτον δι' ἐμέ, διότι ἀπηλπίσθην πλέον παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἐγκλημα, τὸ ὅποιον μέλλω νὰ διαπράξω, θὰ ᾔηνε βαρὺ φορτίον διὰ τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐδὲν μαρτύριον θὰ δυνηθῆ ποτὲ νὰ ἐξίλεώσῃ αὐτό. Ἄλλὰ τί μὲ μέλει;

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ἢ ὅτι τὸ λογικὸν τῆς γυναικὸς ταύτης ἐσάλυετο, ἢ ὅτι περιέπαιζεν αὐτούς. Ὅθεν ἔσπευσε νὰ τῆ εἴπῃ διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς·

— Τέλος πάντων ἐξηγήθητε, κυρία, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ τὸ ταχύτερον διὰ νὰ μὴ συλληφθῶμεν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ δὸν Βελτράνδου.

— Τόσφ πολὺ λοιπὸν φοβεῖσθε τὸν δὸν Βελτράνδον; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ νέα. Τότε διατὶ νὰ προσποιήσθε ὅτι τὸν περιφρονεῖτε καὶ ὅτι τὸν θεωρεῖτε ὡς ἀνάξιον καὶ οὐτιδανὸν ἀντίπαλόν σας, ἀφοῦ τὸ ὄνομά του σὰς τρομαρίζει τόσον, καὶ μόνον ἡ σκιά του σὰς ἀναγκάζει νὰ φεύγετε, ὅπως ἡ δορκὰς εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κυνηγοῦ;

— Κυρία, κταχράσθε τῆς ὑπομονῆς μας, ὑπέλαβεν ἀγρίως ὁ μαρκήσιος. Ἡκούσατε τί ἐπραξε πρὸ ὀλίγου ὁ λαὸς τῆς Τολέδης; ἂν ἀπέτυχεν εἰς τὴν πρώτην ἐφοδον, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν δευτέραν. Διότι ἡμεῖς θὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν Τολέδην καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ κεφαλῆς ὀλοκλήρου στρατοῦ.

— Ἐχετε ἄδικον, γενναῖοι συνωμῶται, εἶπεν ἡ δόνα Μένσια μετὰ θλιβεροῦ μειδιήματος. Πρέπει νὰ μείνετε διὰ νὰ ἀποφασίσετε ὀριστικῶς περὶ τοῦ πρακτέου. Οὐδέποτε παρουσιάσθη καταλληλοτέρα περίστασις. Μὴ ἀπελπίζεσθε ἂν ἐναυαγήσαν αἱ πρῶται ἀπόπειραι ὑμῶν· εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις πρέπει τις νὰ μεταχειρίζεται τὸν δόλον. Ὁ δὸν Βελτράνδος Δὲ-Λὰ-Κουέβας — προσέθηκε διὰ τρεμούσης καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς — εἰςῆλθεν εἰς τὸ Ἀλκαζάρ καὶ ἐκεῖ πλέον θεωρεῖ ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ. Μέχρι τῆς αὔριον δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ ἐπιτεθῇ καθ' ὑμῶν, ἀλλὰ σεῖς πρέπει νὰ προλάβητε αὐτόν.

Καὶ περὰ νῆας τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπρόφερε διὰ σπαρτακτικῆς καὶ διακεκομμένης φωνῆς, ὡσεὶ ἀποσπασθείσας ἀκουσίως ἐκ τῆς καρδίας τῆς, ὁμοιάζε πρὸς ἀρχαίαν Σιβύλλην, προλέγουσαν τὰ μέλλοντα.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βιλλένας ὕψωσεν ἀμηχανῶν τοὺς ὤμους.

— Κρίνετε τὰ πράγματα, δόνα Μένσια, τῆ εἶπε, μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὸ φῶλον σας ἀπερισκεψίας. Αἱ γυναῖκες οὐδέποτε βλέπουσι τὴν ἄβυσσον, ἢ ὁποία χαίνει ἐνώπιόν των. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὁ δὸν Βελτράνδος περιφρουρεῖται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του. Τὸ Ἀλκαζάρ, ἡ πόλις καὶ τὰ περίχωρα γέμουσιν ἤδη στρατοῦ. Μὴ ψεύδεσθε λοιπὸν! Ἐλθετε, κύριοι· ἔχασαμεν ἤδη τὸν πολυτιμότερον καιρὸν μας, ἀκούοντες τὰς φλυαρίας τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα προῦχώρησε πρὸς αὐτὸν καί, στηρίζουσα τὴν μικρὰν καὶ ἄβρην αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ·

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ἔχετε τὸ ἀπειτούμενον θάρρος, ὅπως καὶ ἐγώ, ἢ ὁποία εἶμαι γυνή; Τότε ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ, κύριοι. Εἶμαι μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἡ ζωὴ μου

σὰς ἀνήκει. Λοιπὸν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, σὰς λέγω ὅτι ἀκριβῶς ταύτην τὴν νύκτα πρέπει νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ Ἀλκαζάρ καὶ ἐκεῖ νὰ συλλάβετε τὸν ἐχθρόν σας.

Εἰς τοιαύτην ἀλλόκοτον καὶ τολμηρὰν πρότασιν, οἰσυνωμῶται ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἔπεα πτερόεντα! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας· οἱ τοῖχοι τῶν ἀνακτόρων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πέσωσιν εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μας, ὅπως ἐκεῖνοι τῆς Ἱερειχοῦς εἰς τὸν ἦχον τῶν σαλπείγων!

Δὲν εἶνε ποσῶς ἔπεα πτερόεντα, ὑπέλαβεν ἀπαθῶς ἡ δόνα Μένσια, διότι αἱ θύραι θὰ ἀνοιχθῶσιν εἰς ὑμᾶς.

Καὶ ὑπὸ τίνος, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸ τεταραγμένον, ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναικὸς.

Ἦν ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς, τῆς ὁποίας ἡ προδοσία εἶνε τισούτω βδελυρὰ, ὅσφ ἡ τοῦ Ἰούδα, διότι ὁ δὸν Βελτράνδος καὶ ἡ βασίλισσα ἔδωκαν εἰς αὐτὴν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύνανται νὰ τὴν ὑποπτεῦθῶσιν· ἂν δὲ αὐτὴ τοῦς προδίδῃ σήμερον, εἰς τὸ μέλλον δὲν πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῆται οὔτε εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα του, οὔτε εἰς τὸ ἴδιον τέκνον του.

Οἱ λόγοι σας εἶνε σκοτεινοὶ καὶ ἀόριστοι, κυρία, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἀλλὰ δὲν μας λέγετε ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη;

Δὲν τὴν ἐμαντεύσατε λοιπὸν ἀκόμη; ἀπήντησεν ἡ δόνα Μένσια σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Εἶνε ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα, ἡ πιστὴ φύλαξ τῆς βασιλόπαιδος, αὐτῆ, ἢ ὁποία θὰ σας ἀνοίξῃ ἀπόψε τὴν θύραν τοῦ παλατίου.

Οἱ συνωμῶται ὠπισθοχώρησαν ἔντρομοι ἀπέναντι τῆς περικαλλοῦς ταύτης γυναικὸς, ὡς εἰ ὄφρι εἰδεχθῆς καὶ ἀποτροπικός ἤθελεν ἀφῆνης ἐφορηθῆς κατ' αὐτῶν.

Δυσπιστεῖτε εἰς τοὺς λόγους μου, δὲν εἶνε ἀληθές; καὶ φοβεῖσθε μή πως σὰς στήσω παγίδα; Ἀχ! ἂν ἤξεύρετε πόσον μισῶ τὸν ἐκυτόν μου, δὲν θὰ μ' ἐπειφρονεῖτε τόσον καὶ θὰ ἐπιστεῦτε εὐκόλως εἰς τοὺς λόγους μου.

Τὸ κατ' ἐμέ, σὲ θεωρῶ ὡς εἰλικρινῆ καὶ φιλαλήθη, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος· πρέπει ὅμως νὰ μας ἐξηγήσῃς τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα σὲ παρεκίνησαν εἰς τοιοῦτον διάδημα κατὰ τῆς βασιλείας.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠρυσθῆκε καὶ δάκρυα διηυλάκωσαν τὰς παρειάς τῆς.

Ἐχετε δικαίον, πάτερ μου· πρέπει νὰ σας ἀποκαλύψω τὴν πληγὴν, ἢ ὁποία κατατρώγει τὴν καρδίαν μου, ὅπως δώσετε πίστιν εἰς ἐκείνην, ἢ ὁποία μετ' ὀλίγον θὰ προδώσῃ τὴν κυρίαν τῆς. Λοιπὸν ἔγω. Θὰ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας σας τὸν δὸν Βελτράνδον Δὲ Λὰ Κουέβαν. . . διότι τὸν ἀγαπῶ.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀποκάλυψιν ἡ ἐκπλήξις τῶν συνωμῶτων ἐπηύξησεν ἔτι, καθόσον ἦτο πασίγνωστος ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐνάρετος διαγωγῇ τῆς δόνας Μένσιας· πολλὰκις παρουσιάσθησαν εἰς

αὐτὴν περιστάσεις, καθ' ἃς πολλοὶ προσέφερον αὐτῇ τὴν καρδίαν των, ἀλλ' ἢ ἐνάρετος νέα πάντοτε μετ' ἀγανακτήσεως ἀπέριψε τὰς προτάσεις των. Ἀλλ' ἢ μέχρι τοῦδε ἐκ γρανίτου καρδίας τῆς ἐπέπρωτο νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῶν βελῶν ἀπέλπιδος ἔρωτος.

Ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίλλα, παρκτηρήσασα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν συνωμῶτων ἐζωγραφισμένην ἀμφιβολίαν, ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους·

— Θὰ σας παραδώσω τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν καθ' ἣν στιγμὴν θὰ εὐρίσκειται γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βασιλείσσης, διότι ἡ βασίλισσα Ἰωάννα εἶνε ἡ εὐτυχῆς ἀντίζηλός μου καὶ διότι ὁ ἔνοχος ἔρωτος τῆς ἔγεινε πλέον γνωστός εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐνῶ ὁ ἰδικός μου ἐπέπρωτο νὰ μὲνῃ κεκρυμμένος διὰ παντός, οὐδένα ἄλλον κροπὸν κληροδοτήσας μοι εἰμὴ τὰς ἐποικειδίστους τύψεις τοῦ συνειδότητος. Μάθετε λοιπὸν, κύριοι, ὅτι ὁ ἀτιμὸς αὐτός, ἀφοῦ, ἀπατήσας με, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μὲ νυμφευθῇ, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, φοβηθεὶς μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν βασίλισσαν. Μετὰ τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας, δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους μου καὶ ὅτι θὰ μὲ θεωρήσετε ὡς ἀξίαν συναδέλφον σας; Προσποιήθη ἐπὶ πολὺ τὴν ἀδιαφορῶν καὶ κατέπεινα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου. Σὺ δὲ, δὸν Πέτρο Ζιζῶν, μὴ βρουαλήσῃς, ἂν περιεφρόνησα πολλάκις τὸν ἔρωτά σου, διότι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ δὸν Βελτράνδου μοὶ εἶχον ἀφαιρέσει τὸ λογικὸν καὶ δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας μου. Σύγγνωτέ μου, κύριοι. Ἡδὴ ἠννόησα τὴν θέσιν μου καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς, ζητοῦσα παρ' ὑμῶν ἐκδίκησιν. Ἐξήντησα ὅλα τὰ μέσα· ἠπειλήσα τὸν ἀθλιὸν ἐκείνον δὸν Βελτράνδον, ὅτι θὰ διακοινώσω εἰς ὅλους τὰς σχέσεις μας, ὅτι θὰ ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα εἰς τὴν βασίλισσαν, ἀλλ' οὗτος προσέπεσε δακρῶν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ μὲ παρεκάλεισε νὰ σιωπήσω, εἰπὼν μοι ὅτι τοιαύτη ἀπότομος καὶ παράκαιρος ἀποκαλύψις θὰ μὲ κατέτρεφεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ ἐπέμεινα, μὲ ἠπειλήσεν ὅτι θὰ μὲ ἐξοντώσῃ καὶ θὰ μὲ ἐξορίσῃ. Ἄς λάβῃ λοιπὸν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του! Ὁ κύβος ἐρρίθη! Ὁ Θεός, ὁ ἐπιβλέπων τὸν κόσμον, δὲν δύναται νὰ μὲ καταδικάσῃ διὰ τοῦτο.

Ἐλθετε λοιπὸν, κυρία, εἶπε τότε εὐσεβάτως ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, κλίνων τὸ γόνυ ἐνώπιον αὐτῆς. Εἰς τὰς χεῖρας σας παραδίδομεν τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ταπεινούσθε τόσον ἐνώπιόν μας. Πᾶν ὅ,τι τώρα πράττετε ὑπὲρ ἡμῶν, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐκλαμβάνετε ὡς προδοσίαν, ἀλλ' ὡς ἀπλὴν ἐκδίκησιν. Δόνα Μένσια, εἴθε ἐλευθέρη. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ συναντηθῶμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἀλκαζάρ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ περιετυλίχθη διὰ τοῦ μανθούου τῆς καί, ἀφοῦ ἠσπασθῆ τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀνεχώρησε συγκεκινημένη καὶ πλήρης θλιβερῶν ἐντυπώσεων.

Ἔπεται συνέχεια. Σ. *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΓΛΩ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Εύρον, ανέκραξεν επί τέλους περιχαρής. Ο καιρός είναι ωραίος ή σελήνη φέγγει θαυμασίως, επομένως δὲν θὰ ἴτο ἀσχημον, εἰάν ἐπηγαίνομεν νὰ πάρωμεν ἕνα ποτήρι μπίρα εἰς τὸ παρὰ τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου» καφρνεῖον.

— Τόσον μακρὰν! Καὶ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ν' ἀναβῶμεν ἔως ἐκεῖ!

— Ὑπερχέθης ὑπακοήν, ὑπάκουσον λοιπόν!

— Ἄγωμεν.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀφήσαντες τὸ μέρος ἐν ᾧ ἴσταντο, ἔλαβον τὴν εἰς τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» ἀγούσαν.

Διέσχισαν τὴν «Piazza della Signoria» καὶ τὴν παρὰ τὸ ταχυδρομεῖον δίοδον, διήλθον τὴν «Παλαιὰν Γέφυραν» παρῆλθον τὴν «Πλατεῖαν Δεμιδῶφ», ἀφοῦ πρῶτον, ἐπιβραδύναντες ὀλίγον τὸ βῆμα, ἐθεώρησαν τὸ ἐν αὐτῇ χαριέστατον μνημεῖον τοῦ πρίγκηπος Νικολάου Δεμιδῶφ, ῥώσσοι εὐεργέτου τῆς πόλεως, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρξαντο ἀνερχόμενοι τὴν ἀνωφερῆ ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ «Viale dei Colli» καὶ τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» ποῦ καὶ ποῦ ἰτάμενοι, ὅπως ἀναπνεύσωσιν ὀλίγον καὶ θεωρήσωσι τὰ ἀνά πᾶν βῆμα ἀνελεῖσόμενα νέα τοπία.

Μετὰ τινα ἔτι βήματα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς Πλατείας.

Εὐρύτατος ἠνοιγετο ἤδη ἀπέναντι τῶν φίλων ὁ ὀρίζων, δὲν κὶ ἠδύνατο νὰ θαυμάσωσι στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς πλατείας μαρμαρίνων κιγκλίδων.

Κάτω ἐφάνετο ἡ ὠραία Φλωρεντία μετὰ τὰς σοβαρὰς αὐτῆς οἰκοδομὰς, μετὰ τὰς ἀμαυρὰς ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν κωδωνοστασίων τῶν ὁποίων διεκρίνετο τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Giotto, τὸ κωδωνοστασίον τῆς Μητροπόλεως, ἀριστοῦργησα τέχνης, μωσαϊκῶν ἐκ μαρμάρων ποικίλων χρωμάτων, καὶ ὁ πύργος τοῦ Palazzo della Signoria, σοβαροῦ καὶ ἐπιβάλλοντος ὄγκου, ἀνευ ἀριστεκτονικῆς συμμετρίας, ὁμοιάζοντος μᾶλλον πρὸς φρούριον ἢ πρὸς μέγαρον καὶ ἀναμνησκοντος τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἡ περικαλλὴς αὕτη χώρα ἐσπαράσσετο ὑπὸ ἐμφυλίων διενέξεων καὶ πολέμων. Σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐκύλιεν ὁ Ἄρνος τὰ θολὰ αὐτοῦ ὕδατα, πλημμυρήσαντα ἐκ τῶν διαλυομένων ἐπὶ τῶν ὀρέων χιόνων. Πρὸς ἀριστερὰν αὐτῶν, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ ὄχθην, ἐξηπλοῦτο τὸ δάσος τῶν «Κασινῶν» ὠραίος περίπατος ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα, οὗτινος τοὺς χαριέντας διαδρόμους διασχίζουσιν ἐκάστην ἐσπέραν αἱ τέθριπποι καὶ αἱ ἄμαξι γνωστοτάτων ἐν τῇ ἰταλικῇ ἀριστοκρατίᾳ ὀνομάτων, ἰππεῖς καὶ πεζοί, καὶ εἰς τὸν ὅποιον οἱ κά-

τοικοὶ προσπαθοῦσι νὰ δώσωσι τὴν αὐτὴν διασημότητα, ἣν ἔχει τὸ Bois de Boulogne διὰ τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Hyde-Park διὰ τὸ Λονδίον.

Ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἣν ἀποτελεῖ ὁδὸς φέρουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ — «Via Lung-Arno» — καὶ ὅπου ὑπάρχουσιν αἱ ὠραιότεραι τῶν νέων οἰκοδομῶν καὶ τὰ πολυτελέστερα τῶν ξενοδοχείων, ἀτιναεκτήσθησαν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐπὶ μακρὴν ἡ Φλωρεντία θὰ διετέλει πρωτεύουσα τοῦ ἰταλικοῦ Βασιλείου, ἔφερον ὁ ἀὴρ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φωνὰς ὁμίλου ᾄδοντος ὑπὸ τὰ παρὰθύρα Ἀγγλων, οὔτινες πολυάριθμοι, ἰδίως Ἀγγλίδες, κατέρχονται εἰς τὰ μεσημβρινὰ καὶ θερμὰ κλίματα διὰ λόλους εὐνοήτους, ὡς τὰ κακὰ στόματα ἰσχυρίζονται, καὶ ὧν καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐσπέραν τὰς ἰδιοτροπίας ἐκμεταλλεύονται διὰ τῶν ἄσμάτων αὐτῶν ὁμίλοι τοιοῦτοι, ἀποτελοῦμενοι ἐξ ἀνθρώπων τῆς τάξεως τοῦ λαοῦ.

— Vi piace, milord, la marcia di Faust? ἐρωτῶσιν.

— Yes, Yes! ἀποκρίνεται ὁ μιλόδου.

Καὶ τὸ ἀνδρῖκὸν καὶ ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον τοῦ Γκουὼ ἐκ τοῦ Φαύστου αὐτοῦ ἀρχίζει, καὶ τὰ χάρτινα φράγκα πίπτουσι μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν παρὰθύρων.

— Volete la mandolinata? il coro dei Zingari del Tovatore? κτλ.

Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ ὥρας ἡ αὐτὴ σκηνή. Ὅπισθεν αὐτῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἐπὶ τῆς κλιτύος ἐνός τῶν λόφων, τῶν ἀποτελούντων τὸ Viale dei Colli κατέρχεται τὸ Τιβόλι, τόπος μαγικός, αἰετοπελοῦτος, μέρος τερπνότητος διασκεδάσεων, ἀπόσπασμα τοῦ παραδείσου, ὡς θὰ ἔλεγέ τις εὐφύης φίλος μου, εἰάν ἔκαμε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, ἤδη ἔρημον, φεῦ! καὶ παρημελημένον, ἀγνωστὸν ἂν δι' ἔλλειψιν χρήματος ἢ διὰ ἄλλον τινα λόγον.

Περαιτέρω ὁ ναὸς τοῦ S. Miniato καὶ ὁ Torre del Gallo, θέσις ἀναμνησκουσα μέγαν ἄνδρα καὶ ἐπιστήμονα, τὸν Γαλιλαῖον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τεθησαυρισμένα κνικεῖσι καὶ ἐργαλεῖα οὐκ ὀλίγα, ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν τὸν διάσημον ἀστρονόμον, λευκώματα πλεῖστ' ὅσα ἐν εἰς ἡ ἀνθρωπίνῃ ματαιότητι, νομίζουσα ὅτι θὰ μετὰσχῃ τῆς ἀθανασίας, τοῦ ἔρευνητοῦ τῶν οὐρανίων συστημάτων, ἀναγράφει τὰ ὀνόματα αὐτῆς καὶ ὁπόθεν ἐκτιλοῦσεται εἰς τὰ βλέμματα τοῦ θεατοῦ τὸ ἐξαισιώτερον τῶν πανοραμμάτων τῶν περιχωρῶν τῆς Φλωρεντίας.

Μακρὰν δὲ ἡ σειρά τῶν διασχίζόντων τὴν μέσῃν καὶ ἀνω Ἰταλίαν Ἀπεννίνων ἄλλυσις ὀρέων, μετὰ τὰς κορυφὰς κεκκλυμένους ὑπὸ χιόνων καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων τοὺς πλησιεστέρους πρόποδας φαίνονται λευκαί, λευκαὶ αἱ ἐπαύλεις τῆς Φλωρεντινῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ τέλους, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς πλατείας, ὑψοῦται ὁ κολοσσιαῖος ἀνδρῖὰς τοῦ Δαυὶδ, χαλκίνος, ἀντίγραφον τοῦ μαρμαρίνου Δαυὶδ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, ἡδὴ εὐρισκομένου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν. Τὰς ἀνω δὲ τέσσαρας γωνίας τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος κορομοῦσιν ἄλλα τέσσαρα ἔργα,

ἡ Ἡμέρα, ἡ Νύξ, τὸ Λυκόφως καὶ ἡ Ἥως, χαλκῆ καὶ αὐτὰ ἀντίγραφα τῶν μαρμαρίνων τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου.

Ἐπὶ πολὺ διετέλεσαν οἱ δύο φίλοι ἀπολαύοντες τοῦ ἐξαισιῶτος πανοράματος, ἐνῶ συχνότατα ἐξέφρυνον αὐτοῖς ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ. Ἐπὶ τέλους:

— Ἄς μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς ἡμῶν, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ἄ! τὸ ποτήρι τῆς μπίρας, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ.

— Ναί, τὸ ἐλησμόνησες; Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ περιπάτου, χρειάζεται, ἐννοεῖται, νὰ δροσίσωμεν ὀλίγον καὶ τὸν λάρυγγά μας.

— Βέβαια, βέβαια, ὀρθόν.

Καὶ μετὰ ταῦτα διηυθύνθησαν πρὸς τὸ καφρνεῖον.

Ἡκολούθησε διάλογος ἡ μᾶλλον μονόλογος τοῦ Μιχαήλ, φίλου στενοῦ τῶν μακρῶν διηγήσεων, καθ' ὅν ἀνεπτύχθησαν πάντα τὰ κοινωνικὰ καὶ συζητηθῆσαν πολλὰ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγον, διήρκεσε, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐλληνικῆς συνηθείας, τὸ ἀπασχολοῦν τότε τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας ἐλληνικὸν ζήτημα, καὶ ἂν ἡ ἀγγλίζουσα ἢ ἡ ῥωσίζουσα πολιτικὴ εἶναι ἡ μᾶλλον ἐπωφελὴς τῇ Ἑλλάδι.

— Τίποτε, τίποτε, ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ δέσῃ τὴν βαρκοῦλα τῆς, ἔλεγεν ὁ Μιχαήλ, ἐν παρομοίῳ λαλῶν, εἰς τὸ μέγα θεωρηκτόν τῆς Ἀγγλίας, ἂν πνιγῇ αὐτὸ, ἄς πάῃ καὶ ἡ ἐλληνικὴ βαρκοῦλα μαζὶ του. Ἐγὼ δὲν βλέπω ἄλλην λύσιν...

Δὲν εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν, ὅτε εἰς ἀμφοτέρους ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν λυγμοὺς γυναικός.

Διακόψαντες τὴν συνομιλίαν ἔτειναν τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἄκρα σιγῇ ἐπεκράτει. Ἀπέδωκαν τὸ πρᾶγμα εἰς παύσινον τῆς ἡχοῦς, ἢ ἀπάτην, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νέοι λυγμοί, σφοδρότεροι τῶν πρώτων, ἐπληξάν τὰς ἀκοὰς αὐτῶν.

— Τί συμβαίνει ἀρὰ γε; εἶπον καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Καὶ ἠγέρθησαν ἀμφοτέροι ὅπως ἐξακριβώσωσι τὸ αἴτιον τῶν κλαυθμῶν.

Ἐκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὁποῖα ἴη ἡ περιέργεια αὐτῶν.

— Ἦόσον θὰ χαίρης τώρα σύ! εἶπεν ὁ Μιχαήλ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Καὶ διατί!

— Ἐλα, ἀφῆσε τὴν ὑπόκρισιν.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Μ' ἐννοεῖς καλλίστα. Δὲν σοῦ ἐπήλθεν ἀρὰ γε εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα, ὅτι ἐν τοῖς λυγμοῖς αὐτοῖς ὑπάρχει ὁλοκληρὸν ὄραμα, πλήρης μυθιστορίας ἢ τοῦλάχιστον σελίς τις τοιαύτης;

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ συνήθης τῷ ἀνθρώπῳ περιέργεια οὔτε κἂν μετ' ἀφῆκε νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Ταῦτα λέγοντες, οἱ δύο φίλοι προῦχώρουν, ὁδηγούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἐν καμπῇ δέ τινι τῆς ὁδοῦ εὐρον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐζήτησαν.

Ἦτο νεανίς, ὠραία, καθὼς ἐφάνετο συνεσταλμένη ἐπὶ τινος τῶν καθισμάτων,

αίτινα πολλά υπάρχουν εν τῇ πλατείᾳ, ξανθή, οὐχὶ πλέον τῶν δέκα καὶ ὀκτώ ἐτῶν. Ἐστάθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον, παρατηροῦντες αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ἡ νέα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤγειρε μετ' αἰδύς τὸ ἐνδακρυ αὐτῆς γλαυκὸν ὄμμα.

— Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κακὴ γυναῖκα, εἶπεν ὁ Μιχαήλ. Τι λέγεις σὺ, Λουκιανέ;

— Τὸ ἴδιον φρονῶ. Ὅλοι τῆς οἱ τρόποι, ἡ δειλία, ἡ συστολή, δηλοῦσιν ὅτι μάλλον δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὴν κόρην.

Ἡ νεανίς ἠτένισε πρὸς αὐτοὺς ἐμπληκτος, ἀκούσασα γλῶσσαν ἀγνωστὸν αὐτῆ.

— Δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τί σὰς συνέβη, κόρη μου; ἠρώτησεν ἰταλιστὶ ὁ Μιχαήλ. Ἐὰν ἔχετε ἀνάγκη τινός, δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε ἀφόβως. Βλέπετε δύο κκλούς ἀνθρώπους ἐνώπιόν σας, ὥστε ἠμπορεῖτε νὰ λαλήσητε μετὰ θάρρους.

— Κύριοι, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας, ὑπέλαβε μετὰ σεμνῆς ἀξιοπροσπειρίας ἡ νεανίς, ἀλλ' οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκη ἢ μάλλον οὐδεμίαν χεῖρ ἀνθρώπου δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ ὅ,τι ἐστερήθην.

— Μήπως ἐχάσατε τοὺς γονεῖς σας; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Τὸ πᾶν . . . ἐψιθύρισεν ἡ κόρη πνιγομένη ὑπὸ λυγμῶν.

— Ζητοῦμεν συγγνώμην, δεσποινίς, ἐὰν σὲ ἠνωχλήσαμεν, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ εὐγενῶς, ἀλλ' εἶδομεν γυναῖκα πύσχουσαν, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ καθῆκον ἡμῶν ἐνομίσασμεν, ὡς ἀνθρώποι, νὰ ἐλθωμεν εἰς ἐπιστήσασμεν, ζητοῦμεν καὶ πάλιν συγγνώμην.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριοί μου, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω τὴν ἰδικήν σας, διότι δὲν σὰς ὁμίλησα, ὡς ἔπρεπεν εἰς τὴν καλωσύνην σας. Ἄλλ' εἶμαι τόσον τεταραγμένη, εἰς τοιαύτην οἰκτρὰν κατάστασιν, ὥστε θὰ παραβλέψετε, πιστεύω, ἐὰν εἶδατέ τι ἀπότομον εἰς τὴν συμπεριφορὰν μου.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, σὰς ἀφίνομεν, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ.

Καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Μιχαήλ ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν ἡ λεπτότης φθάνει εἰς τὸ non plus ultra καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἀφοσίωσις εἶνε τοιαύτη, ὥστε καταντᾷ μέχρι μονομανίας.

— Μὰς συγχωρεῖτε, λοιπόν, προσέθηκεν ἐκ νέου. Ὑπάγωμεν, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσιώπα συλλογίζομενος.

— Μίαν ἐρώτησιν, φίλοι μου, ἐπιτρέψατε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λουκιανός, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, ἐξῆγειραν ἐκ τῶν ρευμασμῶν του αἰ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ἐπιτρέπετε;

— Εὐχαριστῶς, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ νέα κόρη ἀρκεῖ νὰ δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Πιστεύω.

— Τότε λέγετε.

— Εἰσθε ξένη;

— Ναί, κύριε.

— Ἐχετε συγγενεῖς ἐν Φλωρεντίᾳ, κατένεα γνώριμον;

— Ὅχι, κύριε.

— Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ πιθανὸν αὖριον, μεθαύριον, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, ὅστις οὐδόλως ὠμοίαζε κατὰ τὸν χαρακτήρα πρὸς τὸν Μιχαήλ, δὴν ἀκριβῶς ἢ σχεδὸν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσητε τὴν συνδρομὴν τινος, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ λαβῆτε αὐτό.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐνεχείρισεν τῇ νεανίδι τὸ ἐπισκεπτήριόν του, σημειώσας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, διὰ μολυβδοκοινδύλου τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του.

— Ἐὰν λάβετε ἀνάγκη τινός, ζητήσατέ με, καὶ θὰ με εὐρετε πρόθυμον πάντοτε, καίτοι κρίνω περιττὸν νὰ σὰς εἶπω πόσον ἀπεύχομαι τοῦτο.

— ὦ! Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ.

— Καὶ τώρα χαιρετε, δεσποινίς.

Καὶ μετὰ τοῦτο οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὺ παρητήθης νὰ μάθης τί συμβαίνει.

— Βεβαίως. Ὁ καθείς εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Μάλιστα ἐσφάλαμεν πολὺ, ἐνοχλήσαντες αὐτὴν τὴν δυστυχῆ τὴν ὥραν, διότι πιθανὸν νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη.

— Ἄλλὰ . . .

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ . . . Εἶνε περίεργος αὐτὸς ὁ κόσμος, θέλων νὰ ἀναμιγνύεται εἰς ὅλα. Ἐὰν παραδείγματος χάριν ἐγὼ αὖριον, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν, ριφθῶ εἰς τὸν Ἄργον, θὰ εὐρεθῶν δύο τρεῖς ἐνοχλητικὸν τρελοὶ νὰ διακινδυνεύουν χάριν ἐμοῦ, νὰ μὲ σώσουν, νὰ γείνουν ἥρωες, νὰ γραψῶσι περὶ αὐτῶν αἰ ἐφημερίδες, νὰ τοῖς σταλῶσι μεταλλία τιμῆς. Ἄλλ' ἐρωτοῦν καὶ ἐμέ, ἐὰν ἤθελον νὰ φέρω τὸ βάρυς ὄχληρας ζωῆς; Ἐλα, ὑπάγωμεν. Ἄς παρητηθῶμεν νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει.

— Σὺ ναί, ἀλλ' ἐγὼ ὄχι. Ἐγὼ κατὰ θὰ ἐξεχνιάσω, καί, ἂν θέλῃς, θεωρήσέ με ὡς τρελόν.

— Ἄλλὰ πῶς;

— Ὅπως ἠμπορέσω.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, πλὴν ἂς ἀναχωρήσωμεν ἤδη.

— Δηλαδή ἂς ἀναχωρήσῃς ἤδη, διότι ἐγὼ ἤλλαξα γνώμην καὶ θὰ μείνω. Ἐπιθυμῶ, φλέγομαι νὰ μάθω τί θὰ συμβῇ.

— Ἐλα, ἄφησε τὰς ἀνοησίας, πάμε!

— Τίποτε, θὰ μείνω, ἔχω ἀμετάθετον ἀπόφασιν.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ, βλέπον τὸ ἐπίμονον τοῦ Λουκιανοῦ. Καλὴν νύκτα καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἀγίους σκοπούς σου.

Μόλις ἀπομακρυνθέντος τοῦ Μιχαήλ, ὁ Λουκιανός ἀπεσῆθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ καφενείου, ὅπουθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ὀκάκληρον τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου» καὶ τὰς δύο ὁδοὺς τὰς ἀγούσας ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν.

Δὲν περιέμενε χρόνον πολὺν, διότι μετ' ὀλίγον ἡ νέα ἐφάνη, διασχίζουσα τὴν Πλατεῖαν. Ἦδη ἠδυνήθη ὁ Λουκιανός νὰ

παρατηρήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὸ ὄλον τοῦ κομποῦ ἀναστήματός της.

Μεθ' ὄλην τὴν λύπην, ἥτις ἀναντιρρήτως θὰ κατεβάρυνε τὴν νέαν, αὐτὴ ἐβόδιζε με βῆμα στερόν καὶ ὦς λαβοῦσα ἀπόφασιν τινὰ Ἦτο ἀπλοῦστατα πλὴν κομψότατα ἐνδεδυμένη, ὁ δὲ ἐκ λευκοῦ ἐριούχου μετὰ κομβίων μεταλλίων ἐπεινδύτης τὸν ὅποιον ἐφόρει, οὐδόλως ἀφαιρῶν ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς ὀσφύος αὐτῆς καὶ τοῦ γλαφυροῦ ἀναστήματός της, παρεῖχεν αὐτῇ χάριν ἀξιολάτρευτον.

Ὑπὸ τὸ κομψότατον πιλιδίον της ἐραίνετο ἡ χρυσῆ αὐτῆς κόμη.

Ὁ Λουκιανός ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ εἰκοσάδα βημάτων, εἶτα δὲ τὴν ἠκολούθησε, προσπαθῶν νὰ μὴ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν της.

Κατῆλθον οὕτω τὸν λόφον, ἡ δὲ νέα ἐχώρησε πρὸς τὴν γέφυραν Alle Gracie.

Ὁ Λουκιανός ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ποταμοῦ, φοβηθεὶς μὴ ἡ νέα, βλέπουσα αὐτὸν μόνον ἐπὶ τῆς γέφυρας, τὸν ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἡ νέα, φθῆσα εἰς τὸ μέσον τῆς γέφυρας, ἔστη, πλησιάζουσα εἰς τὰς κιγκλίδας αὐτῆς. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, θεωροῦσα τὸν κάτωθεν παφλαζόντα ποταμόν.

Ὁ Λουκιανός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν νοῦν ἦλθον οἱ πρὸ ὀλίγου ρηθέντες ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ λόγοι, ἐφρικίασε, περιχυθεὶς ὑπὸ κρευροῦ ἰδρωτός. Δι' ἀκουσίον μάλιστα κινήματος ἡ χεῖρ του, οἰοεὶ μηχανικῶς, ἤρξατο ἐκκομβόνουσά τὸ βαρὺ ἐνδύμα του, ἐνῶ τὸ περιφοβὸν βλέμμα του ἐστρέφετο εἰς τὰ πέδιλα, ὅπως διακρίνῃ που ἐλπίδα τινὰ συνδρομῆς.

Ἡ νεανίς μετ' ὀλίγον ἐκινήθη, ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὸν ποταμόν, παρετήρησε, κύψασα πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ἡ σπασμοδικὴ χεῖρ τοῦ Λουκιανοῦ ἀπεπεράτου τὸ ἔργον της, ἀποβαλλουσα σχεδὸν τὸ φόρεμα . . .

Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἀνετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε ἐφοβήθη, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὰ δεξιά, ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός, οἰοεὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατάγου τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἀγωνία τοῦ νέου κατέπυξεν ἐκ τούτου, ἀτάραχος δὲ ἦδη καὶ βραδεῖ τῶ βήματι παρηκολούθησε τὴν προπορευομένην νεανίδα, ἥτις μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν στοὰν τῆς Galleria degli Uffici.

Φθῆσα ἐκεῖ, ἔστη ἐκ νέου, δισταζούσα, ὥστε ἐσυλλογίζετο τί πρέπει νὰ πράξῃ.

Ὑπὸ τὴν αὐτὴν στοὰν περιεπάτου, καίτοι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐπὶ ὀκτώ γυναῖκες, αἵτινες, ἅμα ἰδοῦσαι τὴν νέαν ἀφικομένην, ἐπλησίασαν θεωροῦσαι αὐτὴν μετὰ περιεργείας, εἶτα δὲ ἀπεμακρύνθησαν θορυβοῦσαι καὶ γελῶσαι.

Ὁ Λουκιανός, ἰστάμενος εἰς τὸ πρὸς τὸν Ἄργον ἄκρον τῆς στοᾶς, δὲν ἤκουσε τί ἔλεγον, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐθύμων αὐτῶν γελῶτων ἐνόησεν ὅποιον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας τῶν περιδιαβάζουσων γυναικῶν.

Ἐπεται συνέχεια.